

EPILOG

Efter at Hoffmann er færdig med sin fortælling, er alt hvad han ønsker at glemme.

Nicklausse erklærer, at historierne beskriver hver sit aspekt af en bestemt kvinde: Stella.

Da operadivaen ankommer til taverna efter sin forestilling, finder hun en meget fuld Hoffmann, og hun forlader stedet sammen med Lindorf. Musen dropper sin forklædning som Nicklausse og genoptager sin sande skikkelse, imens hun opfordrer digteren til at finde trøst i sit store talent.

CAST

Dirigent: Marco Armiliato

OLYMPIA: Erin Morley

ANTONIA/STELLA: Pretty Yende

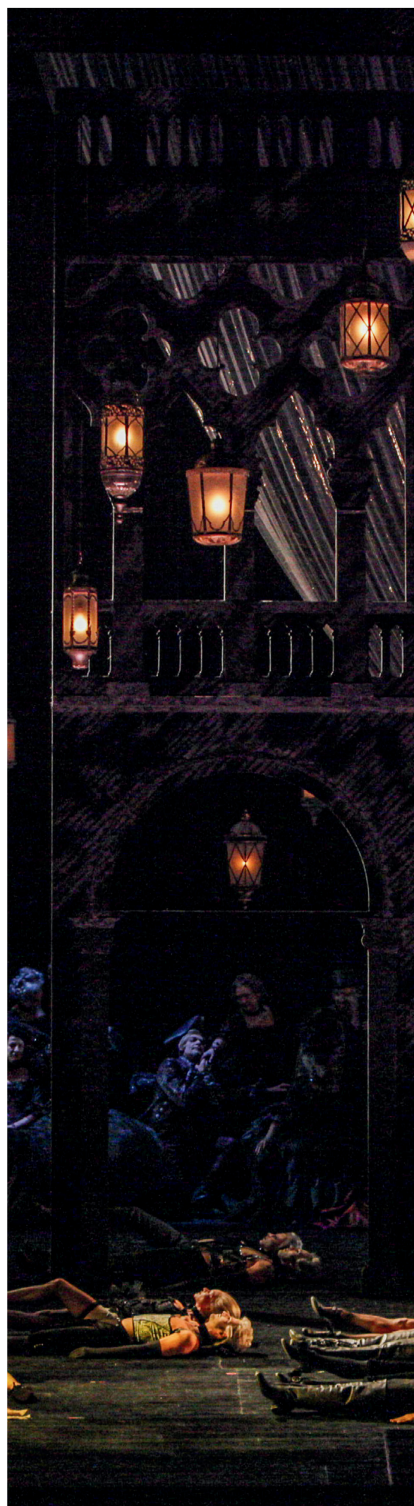
GIULIETTA: Clémentine Margaine

NICKLAUSSE/MUSE: Vasilisa Berzhanskaya

HOFFMANN: Benjamin Bernheim

FIRE TJENERE: Aaron Blake

FIRE SLYNGLER: Christian Van Horn

Les Contes d'Hoffmann (Hoffmanns Eventyr)

BYENS BIO
MIDT I JELLING

The Met ropolitan Opera

Spilletid: 3 HRS 35 MINS

Komponist
Jacques Offenbach
Librettist
Jules Barbier

Produktion
Bartlett Sher

Scenografi
Michael Yearga

Kostumer
Catherine Zuber

Lysdesign
James F. Ingalls

Koreografi
Dou Dou Huang

Sang: FRANSK
Undertekster: ENGELSK

Prolog

Digteren E.T.A. Hoffmann er forelsket i Stella, en berømt operasangerinde. Lindorf, en rig advokat, elsker hende også og har opsnappet en besked, hun har skrevet til Hoffmann. Lindorf er overbevist om, at han vil vinde hende til selv.

På vej ind i Luthers tavernen sammen med en gruppe studenter, synger Hoffmann en ballade om en vansiret dværg ved navn Kleinzach. Imens han synger, vandrers hans tanker til mindet om en smuk kvinde.

Da Hoffmann opdager, at Lindorf er hans rival, udveksler de to mænd fornærmelser. Hoffmanns muse, forklædt som hans ven Nicklausse, stopper dem, men optrinnet efterlader digteren med en følelse af snarlig katastrofe. Han begynder at fortælle historien om sine tre foregående kærlighedsaffærer.

AKT I

I sit værksted i Paris har den excentriske opfinder Spalanzani skabt en mekanisk dukke ved navn Olympia. Hoffmann, som tror at pigen er Spalanzanis datter, er blevet forelsket i hende. Spalanzanis tidligere partner Coppélius sælger Hoffmann et par magiske briller, gennem hvilke han ser Olympia som et rigtigt menneske. Da Coppélius forlanger sin del af profitten, som de to opfinder forventer at tjene på dukken, giver Spalanzani ham en dækningsløs check.

Gæster ankommer til markedspladsen, og Olympia fortryller publikum med opførelsen af en fantastisk arie, som bliver afbrudt flere gange for at genstarte dukkens mekanik. Intetanende om dette, betragter Hoffmann hende gennem sine briller og er fortryllet. Han erklærer sin kærlighed, og de danser med hinanden. Olympia drejer hurtigere og hurtigere rundt, og hendes mekanik spinner ud af kontrol. Under virvaret går Hoffmanns briller i stykker. Coppélius, som har opdaget at tjekken var dækningsløs, vender rasende tilbage. Han griber Olympia og flår hende i stykker, mens gæsterne driller Hoffmann med, at han har forelsket sig i en maskine.

AKT II

I et elegant hjem i München, synger den unge pige Antonia en vemodig kærlighedssang fyldt med minder om hendes afdøde mor, som var en berømt sangerinde. Hendes far, Crespel, er rejst bort med hende i håb om at afslutte hendes affære med Hoffmann og han trygler hende om at opgive sin sangkarriere: Hun har arvet sin mors svage hjerte, og anstrengelserne vil bringe hendes liv i fare.

Hoffmann ankommer, og Antonia går ham i møde, mens hun bryder ud i sang, indtil hun næsten besvimer. Crespel vender tilbage, forfærdet over ankomsten af svindleren Dr. Miracle, som behandlede Crespels kone, den dag hun døde. Doktoren hævder, at han kan kurere Antonia, men Crespel anklager ham for at tage livet af hans kone og tvinger ham til at gå. Hoffmann, der overhører samtalen, beder Antonia om at opgive sangen, og hun accepterer modstræbende.

Så snart han er gået, dukker Miracle op igen, og tilskynder Antonia til at synge. Han fremtryller et syn af moderen, som insisterer på, at hendes datter skal genopleve hendes egen berømmelse. Antonia kan ikke modstå. Hendes sang bliver mere og mere febrilsk, indtil hun falder om. Miracle, der er fuldstændig kold, erklærer hende død.

AKT III

I et palads i Venedig, slutter hofdamen Giulietta sig til Nicklausse i en gondolsang. En fest er i gang, og Hoffmann lovpriser drillende kødets lyster. Da Giulietta præsenterer ham for sin nuværende elsker, Schlémil, advarer Nicklausse digteren imod hofdams charme. Hoffmann benægter enhver interesse i hende.

Efter at have overhørt deres samtale, frembringer den ondskefulde Dapertutto en stor diamond, med hvilken han vil bestikke Giulietta til at stjæle Hoffmanns spejlbillede - nøjagtig som hun allerede har stjålet Schlémil's skygge. Da Hoffmann er ved at gå, forfører Giulietta ham til at erklære hende sin kærlighed. Schlémil vender tilbage og anklager Giulietta for at forlade ham til fordel for Hoffmann, der til sin skræk opdager, at han har mistet sit spejlbillede.

Schlémil udfordrer Hoffmann til en duel og bliver dræbt. Hoffmann tager nøglen til Giuliettas sovekammer fra sin døde rival, men finder sovekammeret tomt. Da han vender tilbage, ser han hende forlade paladset i armene på dværgen Pitichinaccio.

